

אין לנו שיור רק התורה הזאת

ולמרות שנתרבו עיסוקים של מצות השעה וכדו' אך לימוד התורה טעון חיזוק, ולאמיתו של דבר אין לנו שיור רק התורה הזאת. בצוק העתים הללו, הרי הזכות הגדולה ביותר היא ההתחזקות בלימוד התורה כמחז"ל תורה אנוני ומצלי עם פרוס ימי הרחמים והרצון, הרי חייבים להיות ראויים לכך שהתורה יק צמחה תמליץ טוב עלינו בעת רצון, ולפיכך יתעוררו כולם להגביר חילים בלימוד התורה שעל ידה נזכה לכוח"ט ולגאולה קרובה.

צעוד שבשנים עברו היו בתי המדרשות מלאים בשעות הערב חבורות של קובעי עתים לתורה, ואפילו יהודים פשוטים יסוד חבירות ללימוד משניות, עין יעקב, ושי"ס, ואילו כיום נחלש הדבר בעוה"ר ויש בתי מדרשות הנעולים במסגר מיד אחרי התפלה. מהראוי היה לעורר את האברכים בני הנעורים במיוחד על מעלת השקידה וההתמדה בלינה, כאשר נהגו בעבר לעסוק בתורה עד שעה מאוחרת, כמו שחז"ל: לא איברי לילה אלא לגירסא, והיום חל רפיון בזה,

שנינו (תענית לא, א) מכאן ואילך — מחמשה עשר באב ואילך — דמוסיף — לילות על הימים לעסוק בתורה — יוסיף — חיים על חייו. (ועיין רשב"ם ב"ב קכא, ב: שמתוך שהלילות מאריכין והימים מתקצרין צריך לעסוק בלימודו גם בלילה). לימוד התורה הוא יסוד ושרש החיים, כל אות הנלמדת מוסיפה זכות לאדם, כל רגע שזוכים לנצל אותו ללימוד מהוה מקור הברכה, גדול תלמוד שמבא לידי מעשה. דא עקא, שכלל שלימוד התורה אין נעלה הימנו, עד שאין ביכולתה של מצוה לדחות אותו, פרט לו שאי אפשר לקיימה ע"י אחרים, כך מתגבר היצר וגורם לאדם ביטולים שונים. הלה מוכן "לזכות" אותו בכל מיני זכויות, פרט לזכות האחת והיחידה עסק התורה. כואב לראות כיצד לפעמים לדברים של מה בכך, ועד שים את הטפל לעיקר, ואילו עיקר העיקרים מונח בצורה בלתי אחראית ויש עוד שהווא טופח לו על כריסו בשביעות רצון, בה בשעה שלכד בעוון ביטול תורה שחז"ל החמירו בו מאד, עד שאמרו: ויתר הקבי"ה לישראל על ע"ז ג"ע ש"ד, ועל מאסם בתורה לא ויתר (ויר) שלמי חניגה, פ"א הל' ז).

מחובות ההורים והמחנכים, הרמ"ם והמשגיחים, להקנות לצעירים את מעלת הזמן וחשיבות הרגע. אלו חייבים להדגיש את כובד האחריות של איבוד הזמן, שהרי כל רגע הוא נעלה, והיפוכו הוא בגדר של מעוות לא יוכל לתקון. לכל יש תחליף פרט לאיבוד שעות יקרות מהחיים, ומה נענה ליום הדין, כאשר השאלה הראשונה הנשאלת היא: קבעת עתים לתורה. מהלך הימים והלילות קשור בלימוד התורה. כאשר היום מתקצר והלילה מתארך, אזי באופן טבעי קיימת חובה להר סיף בלימוד התורה בלילות, והרי זה רק לימוד לאדם, עד כמה חובתו היא רבה לעסוק בתורה בכל שעה פנויה, ולא להסתתר מאחורי נימוקים שונים שאין להם כל ערך.

כמה נורא הוא — מה שקבעו חז"ל בחריפות אודות זה שאינו מוסיף לקבוע עתים לתורה בלילה, והדברים מחרדים, עד שהתבטאו שאינו ראוי לחיות ר"ל. כל זה חייב לשמש לכל אחד מוסר-השכל, להקפיד על שיעורים קבועים מדי לילה בלילה הן הבעלי-בתים העמלים קשה למחיתם, וכל שכן בני תורה שצריכים להתבונן בדב"רם ולהסיק את המסקנה המתאימה.

מצער מאד הוא להיווכח כי שונים שאין להם כל ערך. כמה נורא הוא — מה שקבעו חז"ל בחריפות אודות זה שאינו מוסיף לקבוע עתים לתורה בלילה, והדברים מחרדים, עד שהתבטאו שאינו ראוי לחיות ר"ל. כל זה חייב לשמש לכל אחד מוסר-השכל, להקפיד על שיעורים קבועים מדי לילה בלילה הן הבעלי-בתים העמלים קשה למחיתם, וכל שכן בני תורה שצריכים להתבונן בדב"רם ולהסיק את המסקנה המתאימה.

מצער מאד הוא להיווכח כי שונים שאין להם כל ערך. כמה נורא הוא — מה שקבעו חז"ל בחריפות אודות זה שאינו מוסיף לקבוע עתים לתורה בלילה, והדברים מחרדים, עד שהתבטאו שאינו ראוי לחיות ר"ל. כל זה חייב לשמש לכל אחד מוסר-השכל, להקפיד על שיעורים קבועים מדי לילה בלילה הן הבעלי-בתים העמלים קשה למחיתם, וכל שכן בני תורה שצריכים להתבונן בדב"רם ולהסיק את המסקנה המתאימה.

ההתכנסות אצל הצדיק מקור הברכה

(ע"פ סה"ק "מאור ושמש")

— הרב ש.ח. פרוש —

כל דרך איש ישר בעיניו, דעתו וזוהרה עליו, השעות נקפות דפי הגמרא ובלעים בקרבן, באישון לילה ואפילה כאשר היקום כולו נס תנומת ישירים, מרצד לו רגטן ולירד מסב וכו'... האדם השלם, אט אט כובשת אותו הרגשת סיפוק, אפוף הוא רגש יוהרה. הנה כאן בחדר זה, טמון סוד קיומה של הבריאה כולה, שהרי אלמלא תורתו הנלמדת בשעת "צחות התורה" ספק אם העולם לא היה חחר לתוהו ובוהו.

כך שזור הוא את מהלך המחשבה שלו, לבו מתכונן מהבנת ערך עצמו, וכי זוטרי הדבר בעיניו, כריסו כבר מלאה בשי"ס ופוסקים, עתותיו כולם קודש ללימוד התורה, ממש... שישו בני מעיי.

כמה לא חל ולא הרגיש, שכבר אינו ברשות עצמו, שביי הוא ברשת שטמן לו הצפוני, נפשו לכודה בפח יוקשים שהציב לרגליו האויב האורב לו ושומר צעדיו בכל יום.

אדם זה עלול להתהלך במשך כל ימי חייו, בתחושה שכולה אומרת הבו גדל להאי גברא רבא ויקרא, עד שיוכח באמת המרה, אך אותה שעה שיתפכח משכרון גדולתו, תבוא בהיותו שריר בעולם שבו שלטת האמת המוחלטת, כך שכבר איחר את המועד, והכל יגדלו לשברו ולכאבו הנצחי.

לעומת זאת רעהו שעסק רבות בתורה, מסר נפשו בעבודת קונו, תפלתו להבת שלהבת, הנהגתו אהבת חסד, מעשיו ברוכים ופעלו כביר, אך מעולם לא עלתה על דעתו שמץ של מחשבה כאילו זכה להשיג את השלימות, אדרבה כל ימיו חי כמסור כליית, כל ערב מתמלא הוא מחדש חרדה, לבו נאכל בקרבן, הלאות ייקרא לימוד, האם זו היא תפלה נאותה, חש הוא כי אין בו מתום, מהותו פגומה וחסירה, כולו פצע וחבורה ומכה טריה. וכל כך למה, במה שונה הוא מחבירו הנושה את חובו מבעל הבית, הדוחק בקומתו הזקופה את רגלי השכינה, והלא אב אחד לשניהם, ותורה אחת להם, ומה היא סיבת התהום החורג בין שניהם?

והתשובה היא ניצחת וחותרת. הראשון בחד במעמדו, חי בפני עצמו ולצורך עצמו, ולפיכך אין לו בעלמו אלא ד' אמותיו בלבד בהן נרקמת אגדת אישיותו המושלמת, הנעלית, שאינו מוצא בה דופי, כל שעת לימוד, כל מעשה טוב מוסיף אריח ולבנה לבנין תדמית הגדלות שאינה אלא אחיות עינים, בהיותה חטיבה אחת של אנוכיות — לגרמיה.

ואילו האחרון דבק בצדיק, אח הוא לחבורת בני עליה, המדמה לעצמה שאין גרועים הימנה, מהם גדולי תורה, בתוכם אדירי עבודה, בקרבם בעלי חסד ללא גבולות, לעומתם מתגמדת קומתו, שחש הוא באפסיותו, והצר השהה שבהו הוא: רוח נמוכה ונפש שפלה, עלמם הפרטי אינו קיים, חיייהם עלי אדמות מיעדרם לזולת.

מסביבם מתהלכים עשירים ורשים, עמלים ומאושרים, רובד של שכבות כשמאחרת אותן השקפה יסודית אחת: דביקות בצדיק, תוך כדי ביטול מוחלט של העצמיות.

ומנם הקצוב מוקדש להתעלות. ההתפארות תועבת לבם, נקדת האמת מבצרים ובקשת השלימות זורמת בעורקיהם. כאשר אירמי ארח לחברה איתם, נימסה גאונות כמים הניגרים ארצה, ישותו מתבטלת והולכת, רוחו ולבו שטרים וניכאים, נפשו המשתפלת המתקפלת מתמלאת צמאון שאין בדומה לו, כיסופים שאינם פוסי קים, וערגה בלתי-מוגבלת לראות, להמריא ולהתעלות לגבהי גבהים, רום מרומים, להתרבה במקור הברכה, לאשתאבא בגופא דמלאכא, להיפך לגרעין אחיד של גולות אמתיות — שפלות רוח וענה. אמור מעתה האם יש לך ברכה גדולה מזו, מה דרש לו לאדם יותר מזה, ועל כך נאמר: את הברכה אשר תשמעו — אותה אסיפת חברים הקרויה שמיעה — מלשון וישמע שאל — העושר את הצדיק, היא היא ברכת ה' ואשר לו לזה שיבחר בה, שיתחבר אליה ויקבע מקומו שם, טובתו מובטחת בזה ובבא.

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה מעומק דליבא לידידנו הרב הגאון המפורא איש חי ורב פעלים לתורה ולתעודה

מוה"ר **אברהם דוב אירבאך שליט"א**

רבה של טבריה

ולאביו הגאון הגדול מגדולי פוסקי הדור כש"ת

רבי **שלמה זלמן שליט"א**
ראש ישיבת "קול תורה"

לשמחת הולדת הבת הנכדה למז"ט

יזכה לגדלה ולחנכה לתורה ולחופה ולמעש"ט מתוך הרחבת הדעת ורוב נחת ממנה ומכל יו"ח

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה מעומקא דליבא למעלת ידידנו הרב הגאון החסיד מחשובי בעלי ההוראה

רבי **שמואל אפרים**

זלמן אונגר הי"ו

דומ"צ דקריית סקוואר — ארה"ב

לשמחת נישואי בתו למז"ט

יזכה לרוות רוב נחת דקדושה לתפארת בורא עולם בקנין השלם זה הבנין

הנהלה

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברכת מזל-טוב

שלוחה בזה מעומקא דליבא למעלת כבוד ידידנו הרב"ג החסיד צנא מלא ספרא מקני חשוני חסידי בעלזא

הרב **מנדל שימעל שליט"א**

לשמחת הולדת הנכדים למז"ט

יזכה לרוות רוב נחת דקדושה לתפארת מכל יו"ח

הנהלה

ערש"ק פ' ראה, כ"ח מנ"א תשמ"א